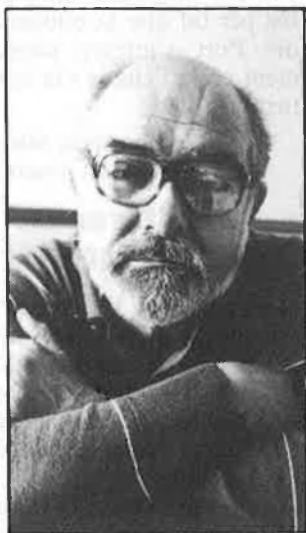

Vicent Ventura

L'espectacle autonòmic

No m'estranya que la immensa majoria dels valencians, segons el resultat confessat de les enquestes, desconeguen fins i tot l'existència i, per descomptat, les funcions de la Generalitat. ¿Per què hi haurien d'estar interessats? La Generalitat en qüestió no ha modificat ni poc ni molt les relacions dels valencians amb allò que genèricament es defineix com a poder. Paguen tant com pagaven, ni més ni menys; als mateixos llocs on pagaven abans i davant els mateixos funcionaris. Només han canviat les capçaleres dels impresos.

Ben mirat, el més just i fins i tot el més convenient potser és la indiferència que envolta les anomenades «institucions autonòmiques». Així, si algun dia arriben a tenir sentit, si realment acaben servint per a alguna cosa, estaran pràcticament intactes, com acabades d'estrenar. Perquè han servit per a tant poc fins ara i és tan poc per al que, previsiblement, serviran —si tenim en compte el tracte que reben per part de les fonts del poder— que ni tan sols han pogut «cremar-se». No hi ha hagut de què.

Els polítics autonòmics s'haurien d'haver negat, per exemple, a funcionar com una simple justificació nominativa de l'*Estado de las autonomias*, reclamant que no els fossen prohibides, a més a més amb desdeny, iniciatives com ara la TV valenciana, o exigint que, a l'hora dels retalls pressupostaris, no es trenque la corda per on és més prima, és a dir, per les

assignacions autonòmiques que podrien permetre inversions, a fi de no haver-se de limitar a les funcions burocràtiques estrictes de l'administració delegada, o siga, nòmines, dietes, lloguers, etc. Però no ho han fet, ja que la unitat interna del partit estatal els ho desaconsella.

¿A què es dediquen, doncs, els polítics «autònoms»? A lliurar batalles personals, que, a més, no arriben al carrer. Es queden en les informacions d'una premsa amb difusió limitada, no sols pel que fa al nombre d'exemplars que se'n venen, sinó també pel que fa a l'interès, bastant reduït, de les seccions que dediquen a la política local. I, per cert, tampoc no seria mala enquesta la que ens aclariria quants compradors de cada periòdic llegeixen cada una de les seccions. El que pot suposar-se, pels resultats de l'enquesta personal que cadascú pot fer, comptant amb la gent de casa, la del treball, la del bar més pròxim, etc, revela que els crítics, els elogiats i els qui ni fu ni fa, no tenen motius per a preocupar-se'n tant com se'n preocupen.

La gent d'aquest país, per no interessar-se, no s'interessa ni per la batalla permanent que es lliura entre els de dalt del tot de l'autonomia, o siga, els de la punta del pal ensabonat on hi ha, en equilibri inestable i envoltat d'incondicionals, l'honorable president, i els qui, més o menys impacients, esperen veure'l caure per succeir-lo. □

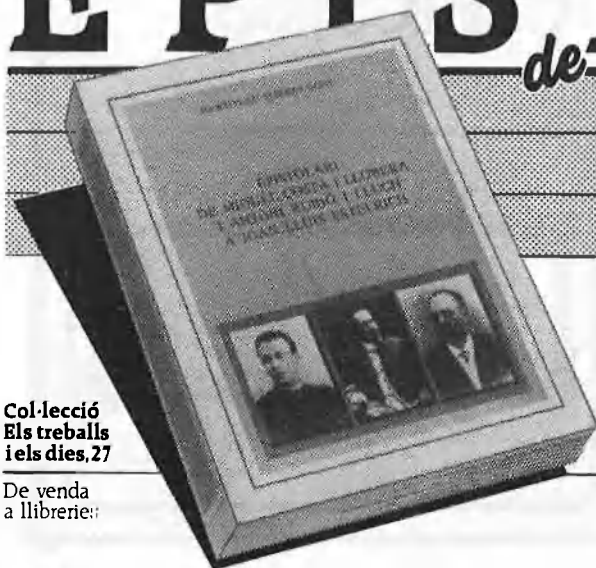
EPISTOLARI

de

MIQUEL COSTA I LLOBERA

i ANTONI RUBIÓ I LLUCH

a JOAN LLUÍS ESTELRICH

Mn. Bartomeu Torres Gost, biògraf del gran poeta Miquel Costa i Llobera i acurat estudiós de la seva obra, s'ha fet càrrec de la publicació d'aquest doble epistolari, d'evident interès no sols per al coneixement del caràcter i dels esdeveniments biogràfics dels corresponals, sinó també per al de la nostra història literària i cultural.

Col·lecció
Els treballs
i els dies, 27

De venda
a llibreria:

editorial
MOLL

Torre de l'Amor, 4.
Tel 22 41 76
Palma de Mallorca

Distribució: **LLIBRES CATALANS**,
Gran Via de les Corts Catalanes, 671
Tels 245 23 02/03/04. 08013 Barcelona